

MARIOTOVI DEDIČI

Blúdenie

MARJA HOLECYOVÁ

FRAGMENT

Mariotovi dediči 2 – Blúdenie

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Mariotovi dediči 1 – Predurčenie

Mariotovi dediči 3 – Odhodlanie

Marja Holecycová

Mariotovi dediči 2 – Blúdenie – e-kniha

Copyright © Fragment 2011

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

MARIOTOVI DEDIČI

Blúdenie

MARJA HOLEČYOVÁ

F FRAGMENT

Venujem Kikuši za to,
že učila Mariotovcov rozprávať
a mňa tešiť sa, aj keď nebolo ľahko –
aspoňže nám
neprší!

Obsah

Prológ – Temnota Magradu	7
1. Florián útočí	10
2. Magiolový chaos	20
3. Rodinné hádky.....	29
4. Prenasledovaní drakmi	34
5. V pazúroch orlajov	47
6. Súboj s vodníkmi.....	57
7. Nagliov azyl.....	66
8. Kvety ludrefory.....	72
9. Starešinove ratolesti.....	83
10. Volanie pravdy	89
11. Odvrhnutá víla.....	100
12. Miseagovo svedomie.....	107
13. Tajomstvá vo vrecku	117
14. Dedičstvo Mursovcov.....	128
15. Priateľské gesto.....	138
16. Neodolateľné pokušenie	150
17. Dobrý syn.....	160
18. Sila priateľstva.....	174
19. Predpovedaný pád	182
20. Príbeh na hladine	194
21. Ubytovanie v Magrade.....	202
22. Budúcnosť Maettregie	213
23. Nešťastná láska.....	222
24. Matkin zásah.....	233
25. Túžba po moci	242
26. Natrigina zrada.....	251
27. Grigoriasovo ultimátum	261
28. Zlo v plameňoch	269
29. Mijin sľub	279
30. Zakladateľ dvoch klanov	288

31. Odvarotvorcovia	298
32. Timea a Alexis	303
33. Zradný úskok	316
34. Nepriateľ Dohody.....	326
35. Veštby.....	339

Prológ

Temnota Magradu

Hlavná magradská sála bola ako vždy tmavá a chladná. Grigorias ju neznášal. Stál po Mariotovom boku, keď Magrad vznikal, radil pri jeho projektovaní. Napriek tomu, že pomáhal vytvárať ochranné zaklínadlá pri jeho opevňovaní, ani po mnohých rokoch nepoznal všetky jeho budovy, chodby a miestnosti. Bol to veľký, nepríjemný labyrint, a preto sa radšej zdržiaval vo svojej pevnosti. Dnes v noci sa však rozhodol zostať.

Mariotovu postavu si všimol hneď. Jeho pán nehybne stál pred spojovacími dverami, cez ktoré len pred niekoľkými hodinami unikli dediči. Uprene na ne hľadel. Oči sa mu v tme leskli, ale neodrážal sa v nich nijaký cit. Akoby nebol duchom prítomný.

Grigo vytušil, že ešte nenastal správny čas, aby ho mohol vyrušiť. Skryl sa do tieňa veľkých dverí a zvedavo ho pozoroval.

Trvalo dlho, kým sa Marioto pohol. Akoby v kŕči vystrel ruky, zapraskanie jeho kĺbov doľahlo až ku Grigovým ušiam. Dvíhal ruky pred seba a jeho malíček sa stretal s palcom. Svaly mal také napäté, až sa mu celé telo chvelo. Vo chvíli, keď sa už končeky jeho prstov mali spojiť, roztvoril dlane a vyvalila sa z nich obrovská zlatistá sila. Osvietila celú miestnosť, odhalila vrásky a sústredený výraz jeho tváre.

Mariotove dlane sa pomaly vzdalovali, energia medzi nimi však prú-

dila ďalej a narastala. Vtom sa v sále zdvihol vietor a oprel sa do jeho pláštá. Zlatistej energie bolo stále viac a viac.

Zrazu ju všetku pustil na zem. Kruh jantárových kameňov, ktoré ho obkolesovali, pritiahol mágiu ako magnet a pohlcoval ju. Kamene sa rozhoreli a ich svetlo sa začalo ako had obvíjať okolo čarodejníkovej postavy. Vietor neutíchal, no aj ten sa sústredil do kruhu, v ktorom Marioto stál. Jeho mocná postava mu odolávala a pomaly sa celá strácala v zlatistej magickej kukle.

Keď už Grigorias nevidel ani kúsok jeho tela, energia sa pretrhla. V zlomku sekundy sa vyparila do tmy a vietor stíchol. Kamene stratili svoju žiarivú nádheru a sčerneli.

„Už môžeš vojsť, Grigo,“ chladne zavrčal Marioto s pohľadom stále upretým pred seba.

„Zbytočne míňaš jantár,“ neodpustil si Grigo, pomaly kráčajúc k svojmu pánovi. „Dobre vieš, že takto to nepôjde.“

„Prišiel si sa ubezpečiť, či dodržiavam naše plány?“ opýtal sa ho namiesto odpovede.

Grigorias zamyslene hľadel na čierne kamene. „Čuduješ sa?“ kľakol si a jeden kameň vzal do ruky. „Obaja dobre vieme, že keby si chcel, to dievča je už dávno v Magrade. Nezasiahol si, Marioto. Bez pohnutia si sledoval, ako uteká týmito dverami. Neurobil si nič, čím by si jej v tom zabránil. Ty si chcel, aby utiekla.“

„Áno, chcel,“ ľahostajne pripustil Marioto a vystúpil z kruhu. Na Grigoriasa sa ani nepozrel. Kráčal ďalej a sadol si za vrchstôl.

„Mám jednu teóriu,“ pokračoval Grigo a nasledoval pána k stolu. No nesadol si. Položil kameň pred Mariota a uškrnul sa. „Čakal si dlhých šesťnásť rokov... To dievča ti môže dať presne to, čo potrebuješ, a ty jej dovolíš ujsť. Pýtam sa prečo. Prečo je veľký Marioto ochotný tak veľmi skomplikovať svoju situáciu? Hrá sa s tým dievčaťom hru na mačku a myš alebo sa za tým skrýva viac?“ Na chvíľu sa odmlčal. „A potom...To, čo od nej budeš chcieť je, priznajme si, veľká vec. Vyžaduje si nielen mágiu, ktorá jej bola tak nešťastne darovaná, ale aj silu, ktorú skúsený čarodejník ako ty iste má. No pätnásťročná dievča?“ zasmial sa. „Vieme, že je schop-

ná pomôcť ti, ale za akú cenu? Čo ak to neprežije?“ Marioto ani brvou nepohol. Zdalo sa, akoby Griga ani nepočúval. „Žiadal by si to od nej, aj keby ju to malo stáť život?“

V miestnosti sa rozhostilo ticho. Grigo prstom prechádzal po klzkom povrchu kameňa. V duchu sa usmieval. „Alebo jej dávaš čas, aby dokonale ovládla magiolu? Chceš, aby utiekla, aby zosilnela a pripravila sa na to, čo ju čaká?“ Teatrálne si povzdychol. „Tornax, Tornax... Vieš, čo to teda znamená?“ Naklonil sa k nemu a zlostne zašepkal. „Znamená to, že si sa ani za tých šesťnásť rokov vôbec nezmenil!“

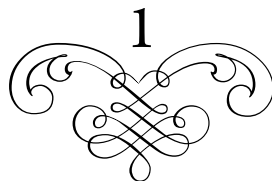
„Skončil si?“ opýtal sa Marioto a ironicky sa pozrel do Grigovej tváre.

„Lenže teraz som tu ja. A nedovolím, aby čokoľvek pokazilo to, čo sme toľko rokov budovali!“ zaprisahával sa Grigorias.

Marioto sa bez slova postavil a otočil sa na odchod. Grigo pokračoval ďalej: „Je mi jedno, čo nás to bude stáť. Všetci títo ľudia, všetci, čo žijú v tejto pevnosti, pridlho čakali na to, aby sa konečne rozpútala vojna. A ak si bude vyžadovať život jedného dievčiska, ver mi, že nebude posledné, ktoré sa obetuje!“

Posledné slová Marioto už nemohol počuť. Odišiel zo sály. Nechal v nej Grigoriasa samého triasť sa od hnevu. Ten sa zhlboka nadýchol a s prižmúrenými očami sa zahľadel na jantárový kameň na stole.

„A čo sa týka tej malej...“ Z ruky mu unikol modrastý tieň mágie. Vzápätí sa kameň zmenil na čierny prach.

Florián útočí

„Až dnes, dnes sa dozviete, že dediči naozaj nezapreli svoju krv!“

„Prečo neprší?“ namrzene sa opýtala Mija.

Miseag hľadel pred seba, tmavé oči prižmuroval oproti žiariacemu slnku.

„Malo by pršať, nie?“ pokračovala a odhrnula si neposlušné vlasy. „Celej tejto fraške by to dodalo správnu atmosféru. Brodili by sme sa v blate, dažďové kvapky by nám šlahali do tváre a my by sme kráčali v ústrety osudu, ktorý nám je už dávno známy.“

„Čuš, Mija!“ rázne jej prikázal Metoj a pridol do kroku. Zdalo sa, že sa chce čo najrýchlejšie dostať k časovému poľu.

Miseag sa však neponáhľal. Áno, Mija hovorila pravdu. Kráčali v ústrety osudu, ktorý všetci dobre poznali. Celý súd bol už len fraška, oficiálny, ale zbytočný akt, po ktorom bude nasledovať jediné: definitívna rozlúčka s čarodejnickým svetom.

Od zlosti zatal päsť. Kráčal rázne, nevyspytatelný a drsný pohľad upretý do diaľky. Ako sa mu to všetko mohlo takto vymknúť spod kontroly? Ako mohol dopustiť, aby sa dostal až pred súd? Odpoveď poznal veľmi dobre. Pripomenulo mu to otcove slová, jedny z mála, na ktoré si spomínal: „Si ako lev. Keď si niečo vezmeš do hlavy, nemyslíš na násled-

ky. Vďaka tejto vlastnosti sa ľudia stávajú veľkými a mocnými. A rovnako ich môže priviesť k pádu až na dno!“

Miseagovým cieľom bolo získať Knihu odpovedí, dedičstvo jeho rodu. Nezáležalo mu na následkoch, chopil sa jedinej príležitosti, čo sa mu v živote naskytla, a spolu s Mijou sa vlámal do ľubietovskej Komory. Ich plán bol riskantný, no predstava, že v rukách bude držať toľko odpovedí, toľkú moc..., ho presvedčila, že to jednoducho musí urobiť!

A vo chvíli, keď ju zacítil vo svojej ruke, keď pocítil bolesť, ktorá mu prenikla celým telom a na ramene vypálila znak Nositeľa, myslel si, že jeho cieľ sa už naplnil. Cítil, že vďaka nej sa naozaj stane mocným. Všetko, po čom túžil, mal na dosah!

Keď však začul Metojov hlas, volajúci Mariotových dedičov, z výšin snov padol až na dno. Odhalili ich.

Vlámanie do Komory bol neodpustiteľný zločin, trestal sa tým najvyšším trestom – zničením magických amuletov. Načo mu bude Kniha odpovedí bez čarovnej moci? Prečo si ho zvolila za Nositeľa, keď ju nikdy nebude môcť použiť? Načo tak veľmi riskoval, keď teraz príde o jediné, na čom mu v živote záležalo?

Ako veľmi nenávidel svet, ktorý mu priniesol toľko utrpenia! Nenávidel ho a zároveň si nedokázal predstaviť život mimo neho.

Žil bez rodičov medzi ľuďmi, ktorí ho neznášali a zároveň sa ho desili, lebo je vraj zlý Mariotov dedič. Aj keď má troch dobrých priateľov, vždy sa cítil opustený, sám so svojím osudom. Už dávno nepotreboval matkinu náruč alebo otcove ponaučenia. Túžil len po uznaní. Po tom, aby ho ten nenávidený svet jedného dňa rešpektoval a aby meno jeho otca opäť získalo na vážnosti. Chcel im aj sebe konečne dokázať, že nie je len dedič vraha, ale Miseag Mursa, mocný a dobrý čarodejník... Kniha odpovedí mu mala dať moc, vďaka ktorej by sa mu to podarilo.

No on zlyhal. Získal Knihu, ale ešte v tento deň stratí čarodejnú moc a priepustku do magického sveta. Čo bude robiť bez mágie? Jeho jediný sen sa rozpadal na márne kúsky.

„Asi nemá zmysel pýtať sa, čo mienite urobiť s tým, že môj drahý tatko o mne už roky vedel, však?“ nadhodila Mija po chvíli ticha.

„To nie je tvoja starosť,“ odvetil Metoj. „Už včera som ti povedal, že o všetkom informujem Najvyšších, ale až po súde.“

„Trocha vás štvie, že vás Marioto obabral, pravda?“ podpichla ho a Miseag si všimol škodoradostný úsmev na jej tvári. Oči mala rozšírené od nervozity a strachu. Provokovala Metoja otravnými otázkami, len aby zakryla strach z toho, čo ich čaká.

Starešina jej neodpovedal. Zrak sa mu zastavil na bráne časového pola.

„Priveľa ľudí,“ zašomral nespokojne. Už z diaľky videli, že vnútri sa to hemží obyvateľmi Hornej Vsi a Ľubietovej. Veď kto by už len chcel prepať súd s Mariotovými dedičmi? Bola to pravdepodobne posledná príležitosť vidieť ich... predtým ako navždy opustia magický svet.

„Keby ste rozmýšľali ekonomicky, mohli ste vybrať vstupné,“ poznamenala Mija. Zrazu jej tvár zväžnela. Miseagovi neušlo, že z končeka malíčka jej vyletela drobná iskierka – nepochybniteľný znak obáv a neistoty.

Na okamih sa zastavil. Telom mu prenikol neznámy chlad, nepríjemný pocit bodajúci priamo do jeho unaveného tela. Vedel, že čarodějníci nezaváhajú – využijú príležitosť zbaviť sa hrozby Mariotových dedičov. Jeho predkovia boli kedysi najväzenejšími členmi klanu, tešili sa väčšej úcte ako rodina starešinu... A on zavinil, že rod Mursovcov teraz skončí vo vyhnanstve! Mohol ich ešte viac sklamať?

„Miseag, kráčaj. Hádám ich len nenecháš čakať!“ volala naňho Mija. Metojov varovný pohľad prezrádzal viac ako slová. Nemal nádej na útek, nemal nádej vyhnúť sa súdu.

Zhlboka sa nadýchol. Ide sa im teda smelo zoči-voči postaviť! Nedoľví im, aby sa tešili aj z jeho zúfalstva. Pošúchal si boľavé rameno.

„Poďme teda,“ zašepkal pre seba a vykročil vpred. Nevzdá sa, kým má amulet, a ak má odísť, tak so ctou. Tak, aby sa jeho rodičia zaňho viac nemuseli hanbiť.

„Venujte nám pozornosť!“ žiadal zhromaždených Kalim, starešina Hornej Vsi. Stál za vysokým dreveným stolom po Metojovom boku. Jeho zavalitá a nízka postava sa popri Metojovej strácala. Hlasom si však vynú-

til ticho. Vrava ustala, dedičania sa prestali nepokojne hmýriť a obracali pohľad k starešinom. Viac ako ich vodcovia ich však zaujímali obžalovaní sediaci vedľa stola.

Miseag hľadel priamo do tváří zhromaždených čarodejníkov, akoby im chcel dokázať, že ani teraz necíti strach či výčitky, že je opäť absolútne imúnny proti ich pohľadom a myšlienkam. Mija však vedela svoje. Nielen jej sa triasli kolená, nielen jej zvieral žalúdok pocit úzkosti a zúfalstva, nielen ona by najradšej v tej chvíli utiekla.

Nebola schopná pozerat' sa na tých ľudí, čakajúcich na čo najkrutejší rozsudok. Pohľad upierala na Danku, sediacu spolu s bratom a Petramom v prvom rade. Jej kamarátka bola bledá ako stena. Hnedé vlasy len zvýrazňovali jej bledosť, oči sa jej podozrivo leskli. Keď zachytila Mijin pohľad, pokúsila sa o povzbudivý úsmev. Jej grimasa však mala celkom opačný účinok. Mija sa cítila ešte mizernejšie.

„Neverím tomu,“ zašepkal Miseag.

„Čomu?“ opýtala sa, nespúšťajúc zrak z Dankiných smutných očí.

„Utekli sme z pazúrov Zradcov, z Mariotovej pevnosti... obaja máme obrovskú moc... A teraz nás porazia títo!“ pohrdavo ukázal pred seba. „Obmedzení sedliaci na čele s Perníkom...“

Mija neodpovedala. Zhromaždení sa už upokojili. Predstúpil pred nich profesor Perník, oblečený zaiste v tej najkrajšej rovnošate, akú doma našiel. Nastal predsa jeho veľký deň. Ak sa mu podarí Miju odstrániť z magického sveta, stane sa Metojovým nástupcom, budúcim starešinom. Bolo to také jednoduché...

Profesor vypol hruď a podišiel k starešinom. Keď sa otáčal, nechtiac si pristúpil lem rovnošaty a len tak-tak udržal rovnováhu. Niektorí sa ticho zasmiali. Mija si všimla, že aj Danke myklo kútikmi úst.

„A možno sa stane zázrak,“ zašepkala s nádejou.

Kalim sa vzpriamil v celej svojej výške a začal: „Vážení priatelia klanov Lubietovej a Hornej Vsi. Zišli sme sa tu vo veci súdu slečny Mije Lubietovej a pána Miroslava Miseaga Mursu, inak známych ako Mariotovi dediči. Ich priestupok je vám všetkým známy, no rád... vlastne nerád, no predsa ho musím aj oficiálne vyhlásiť. Dediči sa ilegálne vlámali do Komory

klanu Lubietovej a pokúsili sa z nej odcudziť predmety chúlостivého charakteru,“ nepokojne sa pomrivil a potom pokračoval: „Keďže je medzi obžalovanými aj rodinný príslušník starešinu Lubietovej, podľa zákonov Dohody výsluch v mene Lubietovej bude viesť jeho zástupca – Florián Perník.“ Profesor neskrýval spokojný úsmev.

„Zástupca, hlupák, ešte nie nástupca,“ zamrmlala Mija a dúfala, že ju počul.

„A ja budem v tomto procese zastupovať Hornú Ves,“ povedal Kalim. „Na konečnom rozhodnutí sa dohodnú starešinovia a traja porotcovia z každého klanu. Dovoľte, aby som vám ich predstavil.“

Kalim potom uviedol členov poroty: pána Okruhlicu, nízkeho a trocha zavalitého otca Danky a Barta. Ten sa postavil a mierne uklonil. Po ňom pána Rabela, Petramovho otca, ktorý podobne ako jeho synovia pôsobil mimoriadne príťažlivo a sebavedome. Posledným porotcom Hornej Vsi bol profesor morálky Dobrík. Mija vedela, že on sa určite nepostaví na jej stranu. Jeho hodiny sa vždy niesli v duchu hesla: Marioto a všetko, čo s ním súvisí, je skazené a odsúdeniahodné!

Lubietovú zastupoval Perník, ktorému sa tentoraz podarilo ukloniť bez toho, aby sa potkol, profesorka Kalenčáková a napokon Rajnoha, ktorý sa ich počas posledných mesiacov beznádejne snažil naučiť bojovať. Mija si pomyslela, že Metoj ani nemohol nájsť hlúpejšieho porotcu – nepochybne to bol zámer.

Kalim sa opäť ujal slova: „Verím, že porota dospeje k spoločnému a spravodlivému rozsudku. Starešina Lubietovej ma požiadal, aby som proces viedol.“ Pozrel sa na Metoja. „Teraz dávam slovo obžalobe, aby vzniesla svoje obvinenie.“

„Dámy a páni!“ nedočkavo začal Perník. Mierne si nadvihol rovnošatu a vykročil pred čarodejníkov, ktorí už netrpezlivo čakali na jeho slová. „Verím, že ste sa tu všetci zišli z jediného dôvodu – aby ste sa presvedčili, že spravodlivosti sa učíní zadosť! Možno sa obávate, že napriek vážnosti zločinu budeme k vnučke starešinu pristupovať inak ako k obyčajnému členovi klanu. A možno ešte nevíete, ako úskočne sa pokúsili títo dvaja muži,“ pohľadom ukázal na zamračených starešinov, „pomôcť uniknúť

dedičom z Komory, ako sa pokúsili oklamať ma a pomôcť zločincom! Som presvedčený, že aj vy pochybujete o čestnom konaní nášho starešinu, ktorý sa tak...“

„Opovážte sa ma tu ešte jediným slovom napadnúť, Florián, a bez mihnutia oka vás vykážem zo sály!“ prerušil ho Metoj vražedným tónom. Medzi ľuďmi to len tak zašumelo.

Perník bol spokojný, že už zasial semenko pochybností.

„Dnes sa dozviete viac, ako ste sa nazdávali, priatelia,“ pokračoval pevným hlasom. „Tieto dve nevinné deti,“ posmešne sa zasmial, „nemajú na rováši len vniknutie do Komory. Klamstvá a tajomstvá okolo nich spleťali ich príbuzní, a preto sme nedokázali včas odhaliť, čo sa skrýva za ich peknými tváričkami a pohľadom ukrivdených obetí! Až dnes, dnes sa dozviete, že dediči naozaj nezapreli svoju krv!“

„Čo to trepeš!“ vyhrkol Petram a nazúrene sa postavil. Danka ho okamžite stiahla a prinútila sadnúť si naspäť na kamennú lavicu. Medzi čarodejníkmi sa ozval nepokojný šum, no netrval dlho, lebo všetci boli priveľmi zvedaví. Nechceli odďaľovať Perníkove odhalenia.

„Dobre si premysli, čo povieš,“ chladne ho varoval Metoj. Perník na okamih akoby strýpol, no vzápätí sa vystrel a zdvihol bradu, čakajúc na absolútnu pozornosť svojho publika.

„Ak povie niečo o magiolách, Metoj ho na mieste zabije,“ skonštatovala Mija. Srdce jej zvierala nepríjemná predtucha, že profesor má v rukáve esá, o ktorých ani netušili.

„Mysleli ste si, že sú to neschopní čarodejníci? Miseag Mursa vraj nehodník?“ posmešne sa uškrnul. „Nevzdelané dievčatko, ktoré nečarovalo, až kým sme ju tak nešťastne neuviedli do klanu? Omyl! Obaja disponujú mocou, ktorá by vás šokovala.“

„Nemôže vedieť...“ Miseagov hlas sa zadrhol.

Profesor Perník pokračoval: „Dievča má moc magiol – výnimočnú nadprirodzenú silu, ktorá jej dovoľuje čarovať aj bez amuletu! Sila, o akej ste možno nikdy ani nepočuli. Vďaka nej dokáže vytvoriť aj čarulu a robiť veci, o akých sa nám možno ani nesníva! A Metoj spolu s Arabesom a všetkými Najvyššími nám túto skutočnosť chceli zatajiť!“